

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a șasea după Paști, a orbului

Bucuria Mea cea mai mare este să pot lucra pe pământ slava Mea, cuvântul Meu peste om, iar tu, popor al cuvântului Meu cel de azi, te-ai făcut bucuria Mea, că Mi-ai primit în inima ta venirea Mea cea de acum pe pământ cuvânt și Mă sălășluiești în mijlocul tău și-Mi dai odihnă, tată, căci odihna Mea este să pot lucra ceea ce Tatăl Îmi dă să lucrez.

Pace ție, poporul Meu! Sunt Domnul Iisus Hristos, Domnul Dumnezeuul tău, și sunt Stăpânul tău, iar tu să Mă faci să simt aceasta, să văd la tine că Eu sunt Stăpânul tău și că tu ești ucenicul Meu, mai mic decât Mine, chiar dacă Eu sunt atât de bun, atât de aproape ție. Nu mai găsesc om mic care să Mă lase să domnesc Eu peste el, și de aceea nu face omul voia Mea, dar pe tine te-am învățat să fii voia Mea, să stai micuț în mâna Mea, ca să ai peste tine pe Dumnezeu de tată, că nu e bun de nimic omul dacă n-are în toată vremea duh umilit, purtare umilită, iubire umilită, smerenie umilită, și nu e bun de nimic nici pentru Dumnezeu, nici pentru satana omul cel neumilit, căci Domnului Îi aduce pierderi, iar lui satana bogăție, numai că bogăția lui este iadul, care este focul cel veșnic, unde va arde satana și toți slujitorii lui.

Dar cum își strânge omul la satana? Prin lipsa duhului umilit face el aceasta, prin semeție face și prin judecată asupra semenilor săi, lucrare pentru care el trebuie să viclenească, să defaima, să se dezvinovățească învinuind, să disprețuiască, și toate acestea arată în om lucrarea lui satana, lucrarea necredinței și a neîncrederii lui în Dumnezeu, chiar și când el dă să spună că nu este el așa. O, așa făceau cu Mine fariseii din vremea Mea. Numai și numai vină căutau să-Mi găsească în tot ceea ce Eu am lucrat atâta de slăvit în mijlocul lor ca să-Mi dovedesc dumnezeirea și ca să creadă ei în trimisul Tatălui la ei. Ei însă se bucurau ca să fiu Eu vinovat prin tot ceea ce făceam, ca ei să fie luați în seamă mai-mari peste oameni, ca drepti lui Dumnezeu.

O, toți oamenii sunt vinovați în fel și chip, și de aceea Domnul este mereu drept întru cuvintele Sale și nepărtinitor întru ale Sale hotărâri. Sunt însă unii care se bucură când sunt vinovați mai mulți atunci când sunt și ei vinovați, și, iarăși, este câte unul care se bucură să aibă numai el vină și să nu mai aibă și alții dacă e vorba de vină, și în unul ca acesta Îmi găsesc Eu plăcerea, în omul umilit pentru vina lui și pentru vina altuia, dar greu se mai găsește așa suflet în oameni pe pământ, căci orbirea omului este mare și nu poate orb pentru orb, și nu poate bolnav pentru bolnav, ci poate omul umilit, prin umilință poate, căci acela are intrare la Dumnezeu prin umilința lui și poate Domnul pentru el, și prin el apoi pentru alții. Iată ce taină între Dumnezeu și om, dar cine este cel care să înțeleagă aceasta? Sunt mulți care învinuiesc pentru vina lor, sunt prea mulți, dar sunt atâta de puțini cei care să ia vina de peste om, să nu pună vina pe om, ci s-o ia de peste el ca să nu aibă vină omul, căci Eu aceasta am făcut, l-am eliberat pe om de vina lui, nu i-am mărit-o, și așa inimă aș vrea să aibă în el cel ce crede în Mine, căci dacă el nu dă să semene cu Mine în iubire și în milă, zadarnic are el credință, și iată, nu e greu să creadă omul în Dumnezeu, ci e greu să semene el cu Dumnezeu, și iată, așa își strânge el la satana și nu la Dumnezeu.

Strig la toți oamenii, îi strig și dau să-i fac să Mă audă, numai să nu facă ei ca fariseii care Mă auzeau și Mă vedeau, dar semeția lor era orbirea lor, și era mare orbirea lor.

O, vedeți unde vă pregătiți să fiți: la Dumnezeu sau la satana, fii ai alergării! Voi alergați, alergați mereu și nu stați din alergare. Unde alergați, tată? Alergarea voastră are un capăt și apoi un început. V-aș arăta că e adevărat ce vă spun, dar necredința este mai ușor de lucrat pentru voi. O, vedeți unde vă pregătiți ca să fiți: cu Dumnezeu sau cu satana. Vedeți cu cine veți dăinui, vedeți unde vă strângeți ca să aveți: la Mine sau la satana. V-am spus acum cum poate omul să-și

strângă la satana și încă vă mai spun, că iată, se spală omul pe dinafară și se tot spală mereu, dar pe dinăuntru rămâne murdar și nespălat și se tot murdărește, și murdărie peste murdărie se așează înăuntrul lui, și e fără de înțelepciune omul pentru cele ce nu sunt bune în el și care îl păgubesc amar, căci omul a căzut din slavă și a căzut în păcat, iar păcatul este murdărie și este desfrânare.

O, omule, nu este iubire desfrânarea ta, de la care se bucură inima ta, nu este, tată, ea bună nici pentru tine, nici pentru cei din jurul tău. Când tu zici că iubești pe cineva cu care faci păcatul plăcerilor tale, o, nu știi tu ce este această simțire a ta, căci atunci duhul diavolului este ceea ce se stârnește în inima ta, în trupul tău, și este îndrăcire acel simțământ, care-ți mânjește de la satana pe cele dinăuntru ale tale, și nicidecum nu este iubire aceasta, cum crezi tu sau cum zici tu, și nici bucurie nu poate să fie aceasta, cu care zici că-ți mângâi tu inima, și satana te îndeamnă apoi mereu să cauți în afara ta păcat proaspăt pentru tine, înșelându-ți casa ta și trupul tău cu necinstire, omule orb și lipsit de povață din cer, căci tu ai căzut din cer prin păcat și nu mai dai să vezi cum îți strângi și-ți tot strângi tu la satana viața ta cea de veci. O, lasă-Mă să-ți vindec orbirea, nu Mă alunga, nu te înveli cu necredința ca fariseii care nu voiau să Mă primească și să le fac bine lor și să vindec orbirea lor!

Vine sfârșitul necredinței când toată lucrarea Mea pentru om se va vedea bine și în mare lumină se va arăta. O, nu vă bucurați de necredința voastră și de lucrarea ei cea rea în părți, voi, cei necredincioși. Dacă nu puteți să vă umiliți înaintea Mea pentru păcatele voastre, opriți-vă măcar de la lucrarea cea rea a necredinței, că nimic nu câștigați, ba și sufletele vi le pierdeți, voi, cei necredincioși. Primiți-Mă ca să vă vindec de orbire, tată! Nu vă mai îngrijiți de slava voastră, că ea e pieritoare! Veniți să auziți strigarea Mea după voi din ușa cortului Meu în mijlocul neamului român, unde Mi-am făcut adăpost ca să grăiesc peste pământ și ca să-i trag pe toți la Tatăl, să-i trag de la satana la Dumnezeu pe oameni! Cei vindecați de orbirea lor prin cuvântul Meu din zilele acestea sunt dați afară din biserici de către fariseii fățarnici, care se dau mai mari ca Dumnezeu peste sufletele oamenilor, dar de n-ar fi acest cuvânt de la Dumnezeu, cum ar putea el să-l vindece de orbire și de păcat pe om? Eu însă am venit în lumea aceasta spre judecată, ca să vadă cei fără de vederi, iar cei cu ochi să orbească, căci dacă ar fi orbi n-ar avea păcat, dar pentru că ei zic că văd, păcatul lor rămâne întreg.

L-am vindecat pe cel din naștere orb și a văzut pe Dumnezeu ochii lui și i-am zis lui apoi: «*Crezi tu în Fiul Omului?*», iar el Mi-a răspuns: «*Cine este Acela, Doamne, ca să cred în El?*», și Eu i-am zis atunci: «*Iată, L-ai și văzut, căci este Cel ce grăiește cu tine!*», iar el s-a închinat și Mi-a zis: «*Cred, Doamne!*». O, cum, oare să-i vindec și pe cei orbiți de slava lor, de care ei se îngrijesc atât de mult și nu-L mai văd și nu-L mai aud pe Dumnezeu, Care să-i vindece pe ei și să-L vadă grăind cu ei și să zică și ei ca orbul cel din naștere, vindecat de Mine: «*Cred, Doamne!*»?

O, cum de nu vă treziți din minciună și din orbire, voi, cei ce vă îngrijiți atât de mult de slava voastră de nu puteți să vedeți și să auziți cum glasul Meu strigă la voi din mijlocul celor mici, care nu se îngrijesc de slava lor, ci numai de cea de la Dumnezeu pe pământ! O, până când veți sta voi surzi și orbi? De ce, tată, să rămâneți voi bolnavi și nevindecați mai înainte de plata păcatelor voastre? Iată cum își strânge omul la satana! Nu poate orb pentru orb și nici bolnav pentru bolnav, ci poate omul umilit, prin umilință poate, căci acela are intrare la Dumnezeu prin umilința lui și poate Domnul pentru el și prin el pentru mulți apoi. Am venit în lume să fiu lumină, căci Eu sunt lumina lumii câtă vreme sunt în lume. Să se bucure toți și nu să se ascundă de lumină sau s-o ascundă pe ea sub obroc! Eu am spus: «*Umblați în lumină!*», și iată, Eu, Cel ce grăiesc cu voi în zilele acestea, Eu sunt Cel ce am spus: «*Umblați în lumină!*». Întunericul se depărtează de Mine, iar satana se teme când aude glasul Meu peste pământ, care încurcă planurile lui, urzeala lui, care s-a coborât peste oameni, iar Eu, Domnul, ung cu mare milă ochii și urechile omului, și așa vin Eu să-i fac bine celui ce-Mi deschide ca să-i dau. Amin.

O, popor de la izvor, așează-te, tată, cu hărnicie și cu jertfă plăcută Mie și iarăși să-Mi pregătești masă și popas, că Mă fac cuvânt aici, la izvor, pentru mulți iar și iar fiule, însoțit în cuvânt de Tatăl și de Duhul Sfânt cu sărbătoare de Rusalii în grădinile Mele de azi cu tine, unde Eu Mă întâlnesc cu cei ce Mă caută aici ca să le dau lor, căci cei ce Mă iubesc sunt cei iubiți ai Mei, pe care Eu mereu, mereu trebuie să-i învăț iubirea care-Mi place Mie, care poate sta alături de Mine, și de aceea trebuie să-i învăț pe cei ce vin la izvor, căci nu oricum trebuie să fie iubirea în cei ce dau să urmeze Mie cu iubirea lor, cu viața lor cea ajustată după viața Mea, căci viața Mea am venit să-i dau omului, și să iau de la el viața lui ca să încap Eu în el cu viața Mea, cu slava Mea, care este în cei ce se dau Mie ca să fac Eu din ei fii după chipul și asemănarea Mea, chipul Celui ceresc, chipul lui Dumnezeu în om și slava Mea în el. Amin.

Pace ție, Ierusalime, poporul Meu de azi și atât de dorit de cei din cer! Fă-i loc cerului cu tine, tată, în toată vremea, că am făcut la tine pe pământ patria celor din cer, al căror Împărat sunt Eu, Iisus Hristos, Cel ce dau vedere celor ce Mă văd, ca să mărturisească ei venirea Mea și adevărul ei și slava ei, slava cuvântului Meu cel de azi în mijlocul tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2011